

[Indenrigsministeren]

ke; der følger så mange psykiske og andre problemer med alle disse undersøgelser, alle disse forhåbninger, alle disse ønsker, man nu har om, at éns problem lettes. Derfor kan jeg ikke lade være med en gang imellem at sige til nogle af de kvinder, som jo også bestormer mig: forsøg, om ikke adoptionsvejen var en mere farbar vej end alle de forsøg, som på mange måder, selv om vi havde penge nok, ikke kan indfri jeres forhåbninger. Derfor er jeg glad for i redegørelsen efter aftale med justitsministeren at kunne skrive, at justitsministeren vil sørge for at administrere adoptionslovgivningen så liberalt som muligt.

Jeg var glad for hr. Lengers bemærkninger om redegørelsen. Det har, som jeg sagde før, været utrolig svært, og jeg vil gerne have lov at sige almenmenneskeligt, at jeg søreme også har gjort mig umage med den, så jeg var glad for netop ordet »umage«.

I øvrigt skal jeg sige tak til hr. Lenger for et sobert indlæg; jeg var ikke enig i det alt sammen, men jeg var enig i en del af det, der blev sagt, og jeg synes i hvert tilfælde, det er vigtigt, når vi diskuterer tingene, at man kan mærke umagen, om jeg så må sige. Jeg er meget enig i, at der til rådgivning og vejledning hører, hvilke hjælpemuligheder man har, hvis man vælger at føde et handicappet barn. Det tror jeg i meget høj grad mangler i dag.

En række af de problemer, hr. Lenger i øvrigt nævnte, kan det etiske råd følge, og det er netop tanken, at det skal følge dem. Jeg er også enig med hr. Lenger i, at folketinget ikke skal komme halsende bagefter; det er netop derfor, vi overhovedet har taget denne debat op.

Min taletid er udløbet, og det beklager jeg. Til hr. Steffensen kan jeg sige: tak for takken, og så vil jeg tilføje en personlig tak for det smukke indlæg. Jeg har sagt lidt om adoption, og jeg er meget enig med hr. Steffensens afsluttende bemærkning derom. Netop vanskeligheden ved at svare på spørgsmålet, hvad der er et godt liv, viser, at den debat, vi har ført i dag og skal føre videre frem, ikke er firkantet, men er så vanskelig som nogen.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Ministeren virker lidt rystet, og det kan jeg godt forstå, for jeg synes faktisk heller ikke,

at hendes redegørelse giver svar på det, som vi alle sammen har brug for at en minister med sit apparat gav folketinget nogle bud på, nemlig hvordan vi kommer af med hemmelighedskrammeriet, og hvordan vi kommer videre, så vi får en egentlig folkelig indsigt og medindflydelse på dette område og ikke kører videre, sådan at ekspertvældet bare kan ekspandere. Det er det, som ministeren burde give os nogle vurderinger af.

Ministeren tillod sig også at sige, at hun, hvis hun skulle være en lille smule fræk, ville sige, at indlæggene vidnede om, at der var nogle, der ikke havde læst redegørelsen. Jeg synes, det er under lavmålet for en minister at argumentere på den måde.

Ministeren burde hæfte sig ved, at hun har stillet forslag om et råd, men ikke præcist har beskrevet dets kompetence, kun sagt, hvad det ikke må beskæftige sig med. Men netop noget af det, det ikke må beskæftige sig med, er noget af det, det er allervigtigst at få en større åbenhed og indsigt i og debat om, sådan at debatten i offentligheden, i aviser og på møder, kan hvile på et mere kvalificeret grundlag. Jeg synes heller ikke, debatten om 14 dages grænsen for forsøg med fostre hviler på et kvalificeret grundlag for folketingets medlemmer, for den hviler kun på det, vi hver især har kunnet erfare. Vi har brug for et kvalificeret beslutningsgrundlag, og det kunne vi få, hvis ministeren ville være en smule mere åben for, at der blev etableret et kvalificeret råd, en kommission, et nævn, eller hvad vi skal kalde det, som kunne debattere disse spørgsmål med offentligheden; det er der brug for.

Ministeren siger, at det er forfærdelig vanskeligt, og at hun gerne ville diskutere med folketingets medlemmer, at vi nu fik et råd, en kommission eller et nævn under folketinget. Ja, det er nyt, og det er de teknologivurderingsnævne også, som vi i øvrigt i folketinget arbejder med. Vi står over for så mange nye områder og skal træffe nogle vidtgående beslutninger, og derfor er vi også nødt til at strukturere vores debat og vores information på nogle nye måder.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Vi er alle i kamp med minutterne i dag – selv ministeren – men jeg må sige, at det slet ikke var min mening at gøre ministeren så